

Kőnig Istvánné Apja És Apja Testvérei

A kép 1917-ben készült, balról jobbra: Steinberger Mór, Steinberger Márton, Steinberger Imre.

Fogalmam sincs, hol szolgáltak az első világháborúban. Apám csak annyit mesélt a háborús élményeiről, hogy egyszer leesett a lóról.

Apám testvérei, Riza néni, Szerén néni, Imre és Mór. Imre apámmal volt társ a gabonakereskedésben. 1935-ben a családjával felköltözött Pestre, és ő képviselte a céget Pesten. Később ki is tért. Az üldözések alatt bujkáltak, életben maradtak, és kimentek Izraelbe. Ott halt meg, valamikor az 1950-es években. Mór egy békéscsabai baromfi nagykereskedelmi cég igazgatója volt. Lehetett egy hatodik testvérük is, mert volt egy unokabátyám, aki legalább húsz

évvel idősebb volt nálam, és azt mondták róla, hogy hadiárva. Az apja meghalt az első világháborúban, az anyja később. Radó Ervinnek hívták, Pesten élt, széderre mindig hazajött, és mindig hozta magával a vívófelszerelését. Nem tudom, mit csinált, azt hiszem, alkalmazott volt apámék gabonakereskedésében.

Móric nagybátyámék a Körös túlsó partján laktak. Velük minden vasárnap összejöttünk. A felnőttek a szalonban, mi, gyerekek a gyerekszobában. Sőt ott a lánynak és a fiúnak külön szobája volt. Mi, gyerekek a sötétben bújócskáztunk. Az azt jelentette, hogy leoltottuk a villanyokat, behúztuk a függönyöket, és bújócskáztunk. Móric bácsiéknak olyan asztaluk volt, amiben intarziával benne volt egy sakktábla meg egy malom.

Amikor Auschwitzban kiszálltunk a vagonból, akkor egy katona, később megtudtam, hogy az volt Mengele, irányított balra vagy jobbra. Arra is emlékszem, hogy apám, Móric és Stern Samu, akivel társak voltak a cégben, hárman mentek befelé, és olyan száz méterről apám visszafordult. Akkor láttam utoljára.